

85H-32

K 50

SKIFTER KËLLIÇI

...ne tokë
të huaj

NOVELË

891.983-32

S

K 50

SKIPTER KËLLIÇI

R

...NË TOKË TË HUAJ

(*Novelë*)

49961

35780

LIBRARI E SHKOLLËS
DURRËSIT

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

KAPITULLI I

NË TOKË TË HUAJ

Radiokronisti sportiv ndoshta do ta kish mbyllur manjetofonin dhe do të kishte ikur. Ai kishte rreth dy orë që priste në sallën e madhe të pritjes, nga ku përmes dritareve të mëdha, aeroporti çfaqej me tërë gjerësinë e tij.

Salla e pritjes kish filluar të boshatisej. Ata që kishin arritur me aeroplan mbas udhëtimesh të lodhshme, kishin pushuar ca, kishin pirë gjësendi, pastaj ishin nisur.

Midis tyre kishte patur dhe ekipe sportive të vajzave, që do të merrnin pjesë në krosin ndërkombëtar. Radiokronisti sportiv pikërisht për këtë qëllim kishte ardhur. Në shiritin e kuqërremtë të manjetofonit, së bashku me zhurmat e aeroportit, që krijonin një ambient të gjallë për radiokronikën e tij, kish regjistruar dhe përshtypjet e tij nga arritja e ekipeve sportive dhe, ajo që kishte më tepër rëndësi, kish regjistruar dhe intervistat e para. Zakonisht ato i bënin gjithmonë tërheqëse radiokronikat, sepse në fund të fundit ishin ato që do të ngjallnin kureshtjen e dëgjonjësve të emisio-neve të mbrëmjes.

Ishte i bindur se këtë radiokronikë e kishte përgatitur mirë, po ndoshta nuk e kish aq të plotë. Atij i kishte bërë përshtypje një nga ekipet sportive, që kishte kaluar papritur e pakujtuar para tij, kur po intervistonte pjesëtarët e ekipit që pat arritur i pari në aeroport. Ekipi përbëhej, veç të tjetërsh, nga treneri, një burrë i gjatë me flokë të kuqërremtë, i veshur me kostum të errët, që nxirrte më tepër në pah ngjyrën e flokëve të tij, nga një burrë tjetër, i hollë e i gjatë, me flokë pakëz të rënë, që nga mënyra si ecte, fliste e si vështronte, i ngjante më tepër një gazetari, dhe nga tri vajza që patjetër duhet të ishin pjesëtarët e delegacionit. Radiokronistit i kishte bërë përshtypje midis tyre një vajzë shtathedhur, me flokë të verdhë të prerë shkurt, që dukej tepër e gjallë dhe e shpenguar. Madje atij i qe dukur se të tëra ato dukeshin të gjalla dhe të shpenguara. Nga mënyra se si ecnin, si flisnin, nga gjestet e tyre, radiokronistit i qe krijuar bindja se ai ekip kishte ardhur i bindur se do ta fitonte vendin e parë në krosin ndërkombëtar. Ai kishte dashur t'i intervistonte pjesëtarët e delegacionit sportiv, po nuk kishte mundur, sepse ata nuk kishin qendruar në sallën e pritjes.

Megjithatë, radiokronisti sportiv nuk shqetësohej. Pas disa ditësh, në prak të fillimit të krosit ndërkombëtar, do të përgatiste një radiokronikë tjetër. Atëhere do të mund t'i intervistonte.

Kështu pra, si mund ta kishte mbyllur manjeto fonin në ato çaste, kur po sillte ndërmend gjithçka, që kishte parë e regjistruar në aeroport gjatë atyre dy orëve, duke pritur të arrinin ekipet sportive, megjithatë, vendosi të presë dhe ca. Atij i

patën thënë se atë ditë mund të vinin të gjitha ekipet pjesëmarrëse. Megjithëse nuk kishte shumë rëndësi, ishte i interesuar ta dinte edhe këtë. Këtë fakt do ta shtonte pastaj në fund të radiokronikës së tij.

Duke kundruar, ashtu ndenjur në një nga kolltukët e sallës së pritjes, atij ju duk se aeroporti i ngjante një shkretëtire. Nga sheshi i gjerë, i betonuar, që, nën rrezet e përzhitura të diellit të nxehtë të qershorit, kishte marrë një ngjyrë të verdhë, ngriheshin avuj të nxehtë. Pas tyre, konkretet e godinave të tjera të aeroportit, kodrat e gjelbëruara, që shtriheshin tutje, dridheshin e ndrydheshin sikur të ishin të vizatuara në një pëlhurë, që valavitet nga era.

«Shkretëtirë e vërtetë», mendoi radiokronisti sportiv. «Dhe, midis kësaj shkretëtire, një oaz».

As vetë nuk e kuptoi përse e përkufizoi në këtë mënyrë aeroportin, ndoshta sepse disa nga aeroplanët, që mbuloheshin nga hiet gjigante të fasadave të godinave të larta, u ngjisnin deveve.

Mbase ai do të kishte humbur në pamjet që i ndillte fantazia e tij e hazdisur, sikur befas të mos kish dëgjuar uturimën e një aeroplani.

Ngriti sytë dhe në qiellin e kaltër dalloj një pikë të zezë që sa vinte e zmadhohej. Duke vajtur me mendje se aeroplani po sillte delegacione të tjera sportive, u ngrit.

Aeroplani, pasi bëri një rrotullim rreth aeroportit, filloi të ulej si një zog vigan, i hirtë, me krahë të ngrirë.

S'kaluan pak minuta dhe nga ai filluan të zbresin udhëtarët.

Radiokronisti sportiv nuk kishte gabuar. Po

arrinin ekipet e tjera sportive. Ndoshta këto qenë të fundit. Midis udhëtarëve dalloj dhe tri vajza me kostume të lehta në ngjyrë të kaltër. I njohu nga stemat e kuqe, që dukeshin nga larg në xhaketat e kostumeve; ishin shqiptare. Ai kishte harruar se në krosin ndërkombëtar do të merrnin pjesë edhe vajza shqiptare. Së bashku me to ishte treneri i tyre dhe pjesëtarë të tjerë të delegacionit shqiptar.

Pa humbur kohë, radiokronisti sportiv shtypi pulsantin e manjetofonit. Ai mbante mend fare mirë fjalët që kishte regjistruar në pjesën e fundit të shiritit të manjetofonit: «Vazhdojnë të arrijnë kështu ekipet pjesëmarrëse të krosit ndërkombëtar. S'do të kalojnë veçse pak ditë dhe vëmendja e opinionit tonë sportiv do të përqendrohet te ky aktivitet i rëndësishëm».

Dhe ja tani, duke përqendruar vëmendjen te vajzat shqiptare, nisi të thotë:

«Duke mbyllur radiokronikën tonë të shkurtër, shtojmë se, krahas me ekipet e tjera pjesëmarrëse të krosit, arriti dhe ekipi i vajzave shqiptare».

Ai desh ta intrigojë finalen e radiokronikës, ta bëjë pak enigmatike për dëgjonjësit, ndaj, pa humbur kohë, vazhdoi:

«Çfarë mund t'ju them për këtë ekip? Pothuaj asgjë. Ai është i ri në arenën ndërkombëtare dhe do të marrë pjesë për herë të parë në këtë kros ndërkombëtar».

Parashikimet i kishte qejf. Diç desh të shtojë në ato çaste. Ndoshta të përcaktonte dhe rezultatin e ekipit shqiptar. Megjithatë hoqi dorë nga ky mendim dhe u mjaftua me ato që tha.

Vajzat shqiptare dhe vajzat e ekipeve të tjera po ecnin në pistën e aerodromit.

Radiokronisti sportiv e quajti detyrën e tij të përfunduar, ndaj, pa humbur kohë, mbylli manjeto fonin dhe doli nga salla e pritjes.

Traineri, vajzat shqiptare, si dhe pjesëtarët e tjerë të delegacionit, të prirë nga një shoqëronjës, nuk u ndalën në sallën e pritjes, megjithëse vajzat dukeshin të lodhura. Ato udhëtonin për herë të parë me aeroplan dhe, ndonëse fluturimi nuk kishte qenë i gjatë, prapëseprapë i kish shqetësuar.

Ato ecnin të heshtura prapa trainerit. Duke e kuptuar lodhjen e tyre, ai ktheu kokën dhe u tha duke buzëqeshur:

— Si e ndjeni veten?

— Tani më mirë, — foli Albana, një vajzë fytyrërrumbullaktë, me sy të kaltër. — Edhe këtu bëka mxehtë! Ç'thua ti, Lizë?

— Ke të drejtë, — u përgjegj Liza, duke hedhur pas flokët e zinj, që i mbulonin ballin.

Vajza tjetër nuk tha asnjë fjalë. Ndonëse nuk kishte pësuar asgjë gjatë udhëtimit, ajo dukej shumë e kapitur dhe fytyra i kishte marrë një ngjyrë pakëz të zbetë.

— Ç'pate kështu, Besa? — e pyeti traineri.

— Po më dhëmb ca koka e po më merren mëntë, — u përgjegj Besa.

— S'ka gjë, do të kalojë. Kjo vjen dhe nga ndryshimi i ambientit.

— Sa të arrijmë në hotel e të shlodhemi pak, moj zemër, ke për ta parë sa shpejt do të bëhesh qiçër, — tha Liza dhe së bashku me Albanën e morën për krahu shoqen e tyre.

Vajzat me trainerin kaluan përmes sallës së pritjes, zbritën shkallët e daljes dhe u futën në autobus.

Pjesën më të madhe të rrugës, derisa arritën në hotel, vajzat e kaluan në heshtje. Fare pak folën për ato që u bënë përshtypje, duke parë rrugët plot zhurmë të qytetit të huaj. Gjatë kohës që autobuzi çante përpara, vajzat kujtonin çastet e ndarjes, atje në aeroportin e kryeqytetit, me prindërit, të afërmit e shokët e shoqet e tyre, fjalët e tyre të ngrohta:

«Dalçi faqebardhë!»

«Na nderofshi!»

«Nderofshi veten tuaj dhe atdheun!»

Duke i parë të zhytura në mendime, treneri nuk u foli.

«Ato kanë nevojë të shlodhen mirë», — mendoi.

Në autobus udhëtonin dhe disa ekipe të tjera. Ai shikonte profilet e vajzave të huaja, që diç bisedonin njëra me tjetrën dhe mendohej t'i përfytyronte në fushën e krosit.

Do të kalonin disa ditë dhe Albana, Liza dhe Besa do të ndodheshin jo vetëm përballë tyre, po edhe përballë vajzave të tjera, që ato nuk i njihnin, ashtu siç nuk njihnin edhe kundërshtarët që po udhëtonin me to e që bisedonin në gjuhë të huaja.

Autobuzi bëri një kthesë nga e djathta dhe u ndal përpara një ndërtese të bardhë. Kishin arritur në hotel.

KAPITULLI II

MISTER BILLEJBERGU

Një njeri ngjiti me nxitim shkallët e hotelit dhe u fut në holl¹⁾. Ndonëse qe bërë natë, ai mban-te një palë syza të zeza. Hodhi një vështrim rreth dhe, siç duket, u habit kur pa që hollu qe i shkretë, sepse mblodhi buzët dhe u kthye rreth e rrotull.

Ishte një burrë rreth dyzet vjetëve, me fytyrë të mbushur dhe i mbajtur mirë. Si ktheu nja dy herë kokën herë majtas, herë djathtas, u drejtua nga hyrja e hotelit, i ndjekur nga vështrimi i portierit, që nuk ja ndante sytë.

— Me ju bisedova një orë më parë në telefon? — pyeti ai anglisht.

— Mos jeni mister Billejbërgu? — ja ktheu portieri, pa ju përgjegjur pyetjes së tij, duke folur edhe ai anglisht.

— Po...

— Siurdhëron, mister Billejbërg. Dhoma juaj është siguruar. Është në katin e pestë, Nr. 233. Doni ta shihni?

— Patjetër.

---

1) Hyrje, koridori i madh i hotelit.

— Urdhëroni çelësin.

Mister Bllejbërgu mori çelësin, pagoi dhe u bë gati të ngjitej në asensor, mirëpo papritur ndaloi dhe u kthye nga portieri.

— Dëgjova sikur në hotelin tuaj kanë zënë vend dhe sportistë, — foli ai.

— Po. Zakonisht sportistët e huaj zënë vend në hotelin tonë.

— Në mos gaboj, janë ekpie vajzash, që do të marrin pjesë në një kros ndërkombëtar.

— Pikërisht ashtu.

— Nuk po i shoh. Mos janë duke ngrënë?

— Ato sapo hangrën dhe tani janë ngjitur nëpër dhomat e tyre.

— Kaq shpejt?

— Eh, si t'ju them, nuk është dhe kaq shpejt, po të marrim parasysh se ato janë vajza të reja, pastaj sportiste dhe, si të tilla, ato kanë një regjim të rregullt ditor. Po, më falni, mos doni të takoheni me pjesëtarët e ndonjë delegacioni? Po qe kështu, unë mund t'ju ndihmoj.

— O, jo, jo unë pyeta kot. Më bëri kureshtar një radiokronikë, ku flitej për ekipet që do të marrin pjesë në këtë kros ndërkombëtar. A do të vinë dhe ekipe të tjera?

— Nuk ma merr mendja. Më duket se të gjitha ekipet arritën.

— Të gjitha në këtë hotel kanë zënë vend?

— Të gjitha. Siç ju thashë, hoteli ynë është shumë i preferuar nga sportistët.

— Nga sa dëgjova në radio, ka edhe ekipe që nuk janë shumë të njohura në arenën ndërkombëtare, — shtoi pastaj mister Bllejbërgu. — Po nuk jam në gjendje të kuptoj se për kë është fjala.